

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.533 van 26 september 2003
in de zaak A. 103.751/XIV-3697.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. ELLOUZE,
 kantoor houdende te 4020 LUIK,
 Quai du roi Albert 77

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 23 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 28 februari 2001 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 17 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. Y. STEYT die, loco Advocaat M. ELLOUZE verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat G. COOLSAET die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, komt op 21 juli 1998 in het Rijk aan en vraagt de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 4 augustus 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 18 augustus 2000 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 22 september 2000 beslist de Voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep “dat kennelijk ongegrond voorkomt” zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

1.5. Op de zitting van 27 oktober 2000 wordt verzoekster, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.6. Op 28 februari 2001 neemt de voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

“Overwegende dat appellante stelt dat zij een etnisch Albanese is en afkomstig is uit Kashare e Bathushes (Gjakove); dat eind mei 1998 haar dorp door Serviërs werd gebombardeerd; dat zij zich evenals andere dorpelingen verschool in de bossen; dat haar echtgenoot het ‘Kosovaar Bevrijdingsleger’ (UCK) hulp gaf; dat zij nadien onderdak vond bij een oom van haar echtgenoot; dat zij op 18 juli 1998 aan boord van

een bestelwagen naar België kwam samen met haar zoon, XXX, waar zij op 22 juli 1998 asiel aanvraagde; dat haar echtgenoot, XXX, in Kosovo is achtergebleven om tegen de Serviërs te vechten;

Overwegende dat appellante vooreerst opwerpt dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeldig is, gezien hij de moeite niet deed om haar te verhoren in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van haar aanvraag;

Overwegende dat door het devolutief karakter van het beroep de behandeling van de zaak naar de Commissie is overgegaan met alle juridische en feitelijke vragen die daarmee samenhangen;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet op het ogenblik dat zij een beslissing neemt (R.v.St., Munsien, nr. 46.530, 16 maart 1994; HATHAWAY, J., The Law of Refugee Status Toronto, Butterworths, 1991, 74-75); dat deze stelling voortvloeit uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium 'gegronde vrees voor vervolging' het wezenlijke is; dat determinerend is bij het onderzoek van dit criterium of appellante thans een toevluchtsoord nodig heeft teneinde haar de nodige bescherming te verlenen tegen vervolgingen in haar land van herkomst;

Dat de Commissie vaststelt dat de actuele toestand in Kosovo van die aard is dat appellante niet langer problemen met de Servische autoriteiten kan blijven invoeren; dat in toepassing van de Resolutie 1244 van de VN-veiligheidsraad van 10 juni 1999 de 'UN Interim Administration Mission in Kosovo' (UNMIK) verantwoordelijk is voor de implementatie van de internationale burgerlijke aanwezigheid in Kosovo waarbij een internationale troepenmacht onder de naam 'Kosovo Force' (KFOR) een overheersende rol in veiligheidsaangelegenheden op zich neemt; dat de administratieve organisatie steunt op de pijlers van de burgerlijke administratie, de vorming van de instellingen, de humanitaire aangelegenheden en de wederopbouw, respectievelijk onder leiding van de UN, de OSCE, de UNHCR en de EU (Home Office, UK, Immigration and Nationality Directorate, Asylum in the UK, Federal Republic of Yugoslavia Assessment, Country Information and Policy Unit v/ Kosovo Supplement, april 2000, 3.1.); dat sinds de terugtrekking van de Joegoslavische troepen uit Kosovo en de intrede van de UNMIK en de KFOR medio juni 1999 de situatie voor de etnische Albanezen uitermate verbeterde; dat deze gewijzigde situatie resulteerde in de terugkeer van ongeveer 825.000 vluchtelingen waarvan meer dan 134.000 onder begeleiding van de UNHCR en de IOM (UNHCR, Background Note on Ethnic Albanians from Kosovo Who are in Continued Need of International Protection maart 2000,1); dat uit vrees voor wraakacties meer dan de helft van de 200.000 Serviërs en Roma de provincie Kosovo in de eerste maanden na de internationale machtsovername verlieten (Home Office, UK, Immigration and Nationality Directorate, Asylum in the UK, Federal Republic of Yugoslavia Assessment, Country Information and Policy Unit v/ Kosovo Supplement april 2000, 2.1.);

dat de Serviërs, behalve in het Noorden van Kosovo, geconcentreerd zitten in enclaves; dat zij zich enkel onder KFOR-escorte kunnen verplaatsen buiten de grenzen van hun onmiddellijke leefomgeving (UNHCR/OSCE, Update on the Situation of Ethnic Minorities in Kosovo 31 mei 2000, 1 en 2; De Standaard 30 oktober 2000, 4); dat, gezien de 1,9 miljoen sterke etnisch Albanese populatie in Kosovo (De Standaard, 30 oktober 2000, 4) en de minder dan 100.000 Serviërs die verblijven in afgelegen regio's, voor terugkerende etnisch Albanese vluchtelingen, die vrezen een geïndividualiseerd slachtoffer te kunnen worden van misdadig gedrag van Serviërs die nog steeds op het Kosovaarse grondgebied verblijven, een duidelijk binnenlands vestigingsalternatief aanwezig is; dat in april 2000 leden van de Servische minderheid in Gracanica/Ulpiana werden aangeduid om te zetelen in de 'Interim Administrative Council' en de 'Kosovo Transitional Council' nadat de 'Serb National Council' in Gracanica zijn boycot tegen de 'Joint Interim Administrative Structure' had opgeheven (UNHCR/OSCE, Update on the Situation of Ethnic Minorities in Kosovo, 31 mei 2000,4); dat echter onder druk van Belgrado de Servische minderheid niet deelnam aan de Kosovaarse gemeenteraadsverkiezing van 28 oktober 2000; dat daarentegen volgens internationale waarnemers niet-Servische minderheden in groten getale gingen stemmen; dat de opkomst bij deze verkiezing ruim negentig procent bedroeg; dat de Democratische Liga voor Kosovo (LDK) van de gematigde Ibrahim Rugova 58 procent

van de stemmen behaalde en de Democratische partij van Kosovo (PDK) van de voormalige leider van het Kosovaars bevrijdingsleger (UCK), Hashim Thaqi, 27 procent; dat dit verkiezingsresultaat een te verwachten beleid in zich houdt van geweldloosheid, verdraagzaamheid en dialoog met de Servische Kosovaren; dat UN-bestuurder Bernard Kouchner en buitenlandcoördinator van de Europese Unie Javier Solana het verloop van de gemeenteraadsverkiezing als vreedzaam omschreven (De Standaard, 30 en 31 oktober 2000); dat in deze sterk gewijzigde Kosovaarse samenleving, in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan worden in aanmerking genomen; dat appellante dienaangaande geen enkele relevante tegenaanwijzing aanbrengt;

Overwegende dat appellante nog aanvoert dat het in haar geval nog te vroeg is om naar Kosovo terug te keren omdat haar kinderen nog te jong zijn, haar huis vernield is en een aantal mensen slachtoffer werden van mijnen; dat deze problematiek niet valt onder toepassing van voormeld Verdrag.”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het in het Frans gesteld verzoekschrift niet ontvankelijk is vermits het overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/4, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Nederlands diende te zijn gesteld;

2.2. Overwegende dat luidens artikel 66, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State “mogen de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (voor de Raad van State) voor hun akten en verklaringen, de taal gebruiken welke zij verkiezen”; dat, indien het in artikel 51/4, § 3, van voormelde wet van 15 december 1980 de bedoeling van de wetgever ware geweest af te wijken van deze bepaling, hij zulke ingrijpende wijziging ondubbelzinnig had moeten doen blijken, doch hiervoor in de parlementaire voorbereiding van artikel 51/4 niet de geringste aanwijzing te bespeuren is; dat, ondanks de algemene bewoordingen waarin artikel 51/4, § 3, is gesteld, die bepaling aldus moet opgevat worden dat ze enkel slaat op het taalgebruik door de erin vermelde overheden en met andere woorden niet de taal regelt waarin de beroepsakten, ingediend door een vreemdeling of zijn advocaat, moeten zijn gesteld; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep moet worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat in een enig middel verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 57/22 van voormelde wet van 15 december 1980 doordat wordt nagelaten te onderzoeken of zij geen aanspraak kan maken op het bepaalde in artikel 1 C 5/, tweede lid, van de Conventie van Genève;

3.2. Overwegende dat, hoewel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er al op had gewezen dat de toestand in het land van herkomst gewijzigd was, betrokkene voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet liet gelden dat er in haren hoofde dwingende redenen zoals bedoeld in artikel 1 C 5/, tweede lid, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 voorhanden waren om de bescherming van haar land te weigeren; dat ze de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dan ook niet kan verwijten geen onderzoek naar de toepassing in haar geval van de betreffende verdragsbepaling te hebben ingesteld; dat het enig middel moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventwintig september tweeduizend en drie, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.